

Î N C H E I E R E

12 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător – Svetlana Filincova

Judecători – Iurie Bejenaru, Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Zolotariov Valerii,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Zolotariov Valerii către
Î.M.G.F.L. nr. 22, ”Termocom” S.A., ”Infocom” Î.M. privind protecția dreptului
consumatorului, prin obligarea la instalarea contorului individual pentru energia
termică,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, prin care a
fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de Zolotariov Valerii, menținută
hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 07 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 06 noiembrie 2014, Zolotariov Valerii s-a adresat cu o cerere de
chemare în judecată împotriva întreprinderii municipale de gestionare a fondului
locativ nr.22, SA ”Termocom” și ÎM ”Infocom” privind protecția dreptului
consumatorului, prin obligarea pârâților la instalarea contorului individual pentru
energia termică.

În motivarea cererii, reclamantul a invocat că este proprietar al apartamentului
nr. 57 din str. Ismail, 98, mun. Chișinău. În perioada rece a anului, în apartamentul
său compus dintr-o odaie este furnizată energie termică fără evidența indicilor și în
lipsa contorului pentru energie termică. Din considerentul dat s-a adresat către
pârâți cu cerere de a fi încheiat / subsemnat un contract individual de furnizare a
agentului termic cu instalarea corespunzătoare a contorului. Pârâții, însă i-au
refuzat în satisfacerea cererii.

Astfel, din răspunsurile primite de la aceștia rezultă că nici unul din pârâți nu
livrează energia termică în apartamentul său, dâșii doar repartizează costurile fără
a duce vreo careva evidență. În așa mod, Zolotariov Valerii consideră că pârâții
ignoră legislația Republicii Moldova, fapt prin ce i se încalcă drepturile.

Reieșind din cele expuse, Zolotariov Valerii a solicitat admiterea integrală a
cererii de chemare în judecată, obligarea pârâților să-i instaleze contor individual
de evidență a energiei termice furnizate la fiecare din calorifere și obligarea
acestora de a încheia un contract individual de furnizare a energiei termice după
cum prevede Codul Civil și Legea cu privire la protecția drepturilor
consumatorului.

Totodată, Zolotariov Valerii a mai solicitat ca, până la restabilirea drepturilor
sale, să fie scutit de la plata serviciilor care nu au fost comandate (energia termică
care a fost furnizată nemijlocit în apartamentul său, art. 16 alin. (11) din Legea
pentru protecția drepturilor consumatorului, precum și în temeiul art. 33 alin. (1)

(2) al Legii privind protecția consumatorului, să fie aplicată amendă pârâților pentru încălcarea drepturilor consumatorului în corespundere cu art. 180 (11) Cod Contravențional.

Prin hotărârea judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 07 septembrie 2016, acțiunea lui Zolotariov Valerii a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, a fost respins apelul declarat de Zolotariov Valerii, menținută hotărârea Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 07 septembrie 2016.

La data de 20 martie 2017, Zolotariov Valerii a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului, a indicat că instanța de apel, la pronunțarea deciziei contestate, nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a cercetat materialul probatoriu în mod arbitrar și a aplicat eronat normele de drept procesual și de drept material.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Zolotariov Valerii, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) CPC, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că, reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) CPC, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 CPC, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere

faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs a recurentului Zolotariov Valerii.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) CPC, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Zolotariov Valerii.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător

Svetlana Filincova,

Judecători

Iurie Bejenaru,

Maria Ghervas